

Wyrok z dnia 24 września 1997 r.

III SZ 2/97

Przywłaszczenie kwoty pieniężnej na szkodę klienta uzasadnia wymierzenie radcy prawnemu kary dyscyplinarnej pozbawienia prawa wykonywania zawodu.

Przewodniczący SSN: Jerzy Kwaśniewski, Sędziowie SN: Janusz Łętowski (sprawozdawca), Marek Sokołowski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 24 września 1997 r. sprawy z odwołania Marka B. od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Rady Radców Prawnych w Warszawie z dnia 2 stycznia 1997 r. [...]

utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

U z a s a d n i e

Orzeczeniem z dnia 18 września 1996 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych wymierzył radcy prawnemu Markowi B. karę dyscyplinarną pozbawienia prawa wykonywania zawodu radcy prawnego za przywłaszczenie kwoty 3000 zł na szkodę Zbigniewa K., która to kwota została wcześniej przez niego wyegzekwowana od Lucyny i Ryszarda R. w ramach czynności zawodowych objętych działaniami prowadzonej kancelarii prawnej. Za czyn powyższy Marek B. został uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i 700 zł grzywny. Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zostało utrzymane w mocy przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie (orzeczenie WSD z dnia 2 stycznia 1997 r. [...]). Od powyższego orzeczenia ukarany złożył odwołanie do Sądu Najwyższego, zarzucając wymierzenie kary niewspółmiernej do popełnionego czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołania nie można uznać [...] za merytorycznie uzasadnione. Sądy Dyscyplinarne obu instancji wymierzyły karę dyscyplinarną odpowiednią do charakteru i szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu, polegającego na wyrządzeniu szkody klientowi dla osiągnięcia korzyści osobistych. Sąd Najwyższy podziela pogląd Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, iż jest to postępowanie niegodne zawodu radcy prawnego, nieuczciwe, sprzeniewierzające się ślubowaniu radcowskiemu oraz naruszające etykę zawodową radcy prawnego. Nie jest to przy tym pierwsze przewinienie dyscyplinarne, jakiego dopuścił się obwiniony. Na rozprawie przed Sądem Najwyższym rzecznik dyscyplinarny wyraził pogląd, iż w takiej sytuacji ważne jest nie tylko wymierzenie kary, lecz przede wszystkim to, by obwiniony przestał pełnić funkcję radcy prawnego, a więc osoby cieszącej się publicznym zaufaniem i do postępowania, której trzeba stosować szczególną miarę sumiennego i rzetelnego działania oraz godnego zaufania. Sąd Najwyższy podzielił ten pogląd, nie dopatrzyl się też okoliczności łagodzących, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary.

Biorąc te wszystkie okoliczności pod uwagę Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

=====